

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Δεν ξέρω αν σου χτυπάει, καμιά φορά, την πόρτα η μοναξιά. Καλά, εσύ δεν έχεις ώρα ούτε να κατεβείς μέχρι τη θάλασσα να πάρεις μια βαθιά αναπνοή, εσένα τη δουλειά στη ρίξανε στο βάπτισμα. Όχι πως κι εγώ δεν έχω τι να κάνω, αλλά να, εκτός, προχτές, ήταν ένα ήρεμο δειλινό, από εκείνα τα άχρωμα δειλινά που λες απλά βραδιάζει. Μια αίσθηση κάτι σαν κενό, σαν εκείνη τη μετά τη συνταξιοδότηση. Εκείνη η αίσθηση που δεν έχει πρόγραμμα για το αύριο. Σαν το ανέκδοτο, τον ρωτάει η γυναίκα του, τι κάνεις; Τίποτα. Το ίδιο έκανες και χτες. Ε, δεν τελείωσα.

Ήταν ένα δειλινό, που λες, άχρουν και άοσμον, όπως μας έλεγαν στο σχολείο για τις ιδιότητες των στοιχείων της φύσεως, χωρίς χρώμα και χωρίς οσμή. Το φαγητό για το βράδυ, γεμιστά από το μεσημέρι και γέμισμα του βραδινού τηλεόραση κι απομόνωση.

Και χτυπάει το τηλέφωνο και τι έκπληξη! Η Ευγενία από το χωριό! Παλιά συμμαθήτρια από το σχολείο! «Διάβασα τα ποιήματά σου κι ήταν σαν να μιλήσαμε, σαν να βρεθήκαμε μαζί, πόσα χρόνια, θυμάσαι;» Αν θυμάμαι, Ευγενούλα μου; Με φέρνεις πίσω χρόνια πολλά. Η Ευγενία ήταν ένα όμορφο σεμνό και μυαλωμένο κορίτσι που δεν είχαμε πολλά, αλλά την εκτιμούσα και τη σεβόμουν, ήταν από τα καλά κορίτσια του κύκλου, από τους ανθρώπους που ξεχωρίζουν με την όλη τους συμπεριφορά. και μου γέμισε τη βραδιά με τις αναμνήσεις. Ένας κόσμος ολόκληρος, ένας κόσμος από το χτες. Και πόσα είπαμε και πόσα ξαναζήσαμε και πόσοι παρελάσανε στην κουβέντα μας. Πού να πλησιάσει η μοναξιά, Γιώργο μου. Μετά τραγούδαγα... και ξανάνιωσα λιγάκι στο παλιό το ταβερνάκι...

Σκέφτηκες ποτέ τί κάνει ένα τηλεφώνημα στο μονακό, στον άρρωστο, στον ανήμπορο, στο λυπημένο; Είχα κι άλλη μια ωραία εμπειρία την περασμένη Κυριακή, την κρύα και τη βροχερή, εκεί που γιορτάζαμε την άνοιξη με το πρασίνισμα των δέντρων. Έμαθα πως βραβεύτηκε από τον καλλιτεχνικό κόσμο μια καλή παλιά μου φίλη, γνωστή και στην κοινωνία μας. Αλήθεια πόσα δικά μας παιδιά προοδεύουν και τιμούνται χωρίς να μαθαίνουμε ποτέ τα επιτεύγματά τους. Τηλεφώνησα λοιπόν στην Ελένη να τη συγχαρώ και να πούμε δυο κουβέντες που είχα να την δω κάμποσο καιρό. Και πόσο χάρηκα καθώς κι εκείνη, πόσο χρώμα έδωσε στην κατσούφικη

ημέρα μου αυτό το τηλεφώνημα. Μου πήρε τη χαρά από ένα άλλο τηλεφώνημα, σε μια άλλη φίλη, που έχει τις ανέσεις και τη φροντίδα αλλά κοντά και τη μοναξιά. Τούτη όμως την κουβεντιάζω συχνά. Κυριακή έχει επισκέψεις, τα παιδιά της και τους φίλους. Μια ακόμα που έχει τη φροντίδα δίπλα στη μοναξιά, αλλά με κείνη δεν μπορώ να τηλεφωνήσω όποτε νά 'ναι. Είναι κι ένας άλλος, είναι οι φίλοι οι καλοί αυτοί που ξεχωρίζω κι έχω κάτι να πω. Να το ξέρεις, Γιώργο μου, εγώ δεν έχω τίποτα καλό, αλλά έχω καλούς φίλους και αν σου πω ότι κάποιος είναι «φίλος μου» να ξέρεις είναι καλός. Την γνώρισε την κυρία Αυγουστίνου, την επισκεφτήκαμε μαζί, είναι φίλη μου γιατί είναι καλός χαρακτήρας, την ξέρεις την Ελένη Ζερεφού, είναι φίλη μου όχι γιατί είναι διάσημη, αλλά γιατί είναι καλός άνθρωπος. Όπως κι η άλλη η Ράφτου, όχι γιατί είναι του διάσημου καρδιολόγου γυναίκα, αλλά γιατί είναι καλός άνθρωπος. Αυτά ξεχωρίζω κι αυτά εκτιμώ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κουράστηκα στις λυγαριές να πλέκω κατευόδια, κουράστηκα να καρτερώ τον άνθρωπο στις ξέρες. Μιά πεταλούδα μου 'μεινε να φτεροπαίζει αιώνια με της αγάπης τον παλμό με της καρδιάς τα μάτια. Η αγάπη δεν κουράστηκε, φτεροκοπάει ακόμα απ' άνθρωπο σε άνθρωπο συνέπεια ζητώντας. Κι αυτή μου απόμεινε χαρά με κλωνισμένη πίστη στον άνθρωπο, «τον άνθρωπο» για να σωθεί, να σώσει.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη, Μοναξιά, φίλε μου, δεν νιώθεις μόνο όταν είσαι μόνος, εγώ νιώθω τη μοναξιά και μέσα σε πλήθος, ίσως γιατί μου αρέσει η δική μου παρέα. Όπως κι' εσένα, οι φίλοι μου είναι όλοι καλοί άνθρωποι, λίγοι μεν αλλά καλοί. Κάποτε θεωρούσα όλο τον κόσμο καλό και όταν έλεγα στη γυναίκα μου «σήμερα συνάντησα έναν καλό άνθρωπο», μου απαντούσε ειρωνικά «κι' άλλον;» επειδή συνήθως κάθε άλλο παρά «καλοί» ήταν... Οι αρχαίοι μύθων πρόγονοι έλεγαν «φίλος επιζήμιος, εχθρός αποκαλείται» και εγώ τελικά βρήκα τον τρόπο για να αντιμετωπίσω τους επιζήμιους φίλους: τους δείχνω κόκκινη κάρτα και τους αποβάλλω από τη ζωή μου, όπως κάνουν οι διαιτητές στους βάρβαρους παίκτες σε ποδοσφαιρικούς αγώνες.

Η ζωή μου τώρα είναι πολύ σύντομη για να χάνω τον καιρό μου με προβληματικούς φίλους. Όμως, συμφωνώ απόλυτα με αυτά που γράφεις για το τηλεφώνημα στο μονακό, στον άρρωστο, στον ανήμπορο, στο λυπημένο, παρόλο που -όπως ξέρεις- δεν έχω καθόλου καλές σχέσεις με τα τηλέφωνα και ευτυχώς μου τηλεφωνούν οι φίλοι επειδή γνωρίζουν το κουσούρι μου. Να σου πω και κάτι που δεν ξέρεις; Μια από τις πρώτες συνεντεύξεις μου ήταν της νεαρής τότε, Ελένης Ζερεφού, μια σπουδαία καλλιτέχνη, μα προπαντός ένας από τους πιο αγνούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει, όπως την κυρία Αυγουστίνου, μια αρχόντισσα που γνώρισα από εσένα, αλλά και τις άλλες φίλες και «αδελφές» που με τιμούν με την αγάπη τους. Μ' αρεσε και αυτό που λες πως τη δουλειά μου τη ρίξανε στο βάπτισμα,

αλλά δεν έχω καταλάβει ακόμη αν όσο γερνώ δουλεύω περισσότερο, ή χρειάζομαι περισσότερο χρόνο για να κάνω την ίδια δουλειά! Ίσως, πάλι από ένστικτο σκοτώνω τη μοναξιά με τη δουλειά μου, που την παίρνω πάντα μαζί μου ακόμη και στις... «διακοπές» μου στην πατρίδα.

Τουλάχιστον, τώρα, δεν τρέχω από εκδήλωση σε εκδήλωση για να γράψω ρεπορτάζ και έχω περιορίσει τις συνεντεύξεις από τότε που βρήκα τη χρυσή λίρα, τον Γιάννη Δραμιτινό και με έχει απαλλάξει από τις... βαριές δουλειές. Μερικές φορές λέω πως η δουλειά είναι το κόμπι μου, όμως ουσιαστικά η δουλειά μου είναι περισσότερο από κόμπι, είναι φάρμακο που με προστατεύει από την αργία, την μπιέρα της κάθε κακίας. Όταν ξυπνώ το πρωί δεν μπορώ να τεμπελιάσω γιατί πρέπει να ανταποκριθώ στις υποχρεώσεις μου, ενώ αν δεν είχα τη δουλειά μου, ποιός ξέρει πως θα σπαταλούσα τις ώρες μου χωρίς κίμπο και χωρίς να παίζω... γκολφ!

Βέβαια, υπάρχει η τηλεόραση, άλλος πειρασμός αυτός, αλλά και πηγή έμπνευσης για αρθρογραφία με τα προγράμματα επικαιρότητας κυρίως στο ABC και την SBS. Παρεμπιπτόντως, φέτος γιορτάζουμε τα 60 χρόνια της τηλεόρασης στην Αυστραλία που άρχισε στις 16 Σεπτεμβρίου 1956 στο Σίδνεϊ και θυμάμαι πολύ καλά όταν άρχισε στο Αντελάιντ τρία χρόνια αργότερα το Σεπτέμβριο 1959.

Θυμάμαι τον κόσμο να χαζεύει τις βιτρίνες με τηλεοράσεις θαυμάζοντας τη νέα τεχνολογία, που δεν ήταν βέβαια καθόλου νέα, όμως άλλαξε πολύ γρήγορα τον τρόπο ζωής μας. Επειδή στο σπίτι μας βάλαμε σχετικά γρήγορα την τηλεόραση γίναμε πολύ δημοφιλείς στα παιδιά της γειτονιάς που έρχονταν να δούν τα παιδικά προγράμματα και στις παρέες μας πριν αποκτήσουν τη δική τους συσκευή.

Φυσικά, τα τηλεοπτικά προγράμματα που βλέπαμε έγιναν αντικείμενο συζήτησης, παρόλο που ήταν λίγα τα κανάλια, αλλά τουλάχιστον είδαμε τις δραματικές εικόνες από την δολοφονία του προέδρου Κένεντι το 1963 και τη συγκλονιστική υποδοχή από χιλιάδες έξαλλους νεαρούς και νεαρές των Σκαθαριών (Beatles) στο Αντελάιντ το 1964.

Αυτά για σήμερα, καλέ μου φίλε και ένα ακόμη «ευχαριστώ» για το ποίημά σου, που στολίζει και τη σημερινή σελίδα μας. Νάσαι καλά να γράφεις!